

5 שאלות שאנחנו ממליצים להציף בסלון בעקבות השיר

1.

האם זה לגיטימי לבחור להאיר דווקא את הטוב והתקווה בתקופה החשוכה של השואה?

2.

כיצד נכון לאזן בין תיאור הזוועות והרוע הטהור לבין השאיפה להמשיך ולהאמין בטוב וברוח האדם.

3.

האם זה נכון וראוי לזכור ולספר אודות השורדים – דווקא בתקופת השפל הגדולה ביותר של חייהם ולא להתמקד דווקא בסיפור התקומה שלהם אחרי?

4.

האם זה לגיטימי לחשוב גם במושגים של "עין תחת עין" ו"רוע ייענה ברוע"?

5.

האם הארת האור והטוב לא מסכנ את זיכרון השואה כאירוע טראומטי, חשוך ואלים?

מילים ואקורדים

Em D/E Em	פתיח
מתקרב אל סוף כל כך ידוע	(Em D/E D/E Em)X3
Em D/E Em	Am Bm D/E Em
לא מבין ולא שואל מדוע	
F G	Em D/E Em
מתנדב מרים יד באוויר	81434
B7 Am Em F/A	Em D/E Em
תשאיר אותי, אבא רק תשאיר	זה אני, מחפש את אבא
Em D Em	F G
אני כאן, ברוך השם נשארתי	מי יפסיק, ומי ימשיך לצעוד
Em D Em	B7 Am Em F/A
הוא נתן, אני זה שלקחתי	ילד לך, רק אל תעמוד
F G	
ובמקום לשכוח רק זוכר	Em D Em
Em Bm Am	אני חי בין מטה למעלה
	Em D Em
	לא עוצר, ממשיך ללכת הלאה
	F G
	עוד שורה של אנשים ברחוב
	Em Bm Am
	הם הולכים, ולא הלוך ושוב
	Em D C
	בוחר חיים מתחנה לתחנה
	Am D C
	רעשים הופכים למנגינה
	D Em F
	אצבעות שבורות ואמונה
	Bm Am
	מנגן על מנדולינה ישנה
	סיום
	Em D/E D/E Em
	Bm D/E Em
	Em D/E D/E Em
	Em Am Bm D/E Em
	X2
	Em D/E D/E Em)
	(Am Bm D/E Em

רבים רואים בשואה את הנקודה השחורה ביותר בהיסטוריה של המין האנושי בכלל ושל העם היהודי בפרט. אבל גם בתוך כל הרוע, האלימות והשנאה – היו רגעים נדירים של יופי, חסד, אנושיות ותקווה.

גם היום, 80 שנה אחרי, קשה להאמין וקשה להבין כיצד היו כאלה שבחרו בחיים. שהתעקשו, חרף כל מה שקורה מסביב, להמשיך להאמין בטוב וברוח האדם. כיצד הם המשיכו לאהוב, להאמין וכיצד רובם המכריע בחר לקום מההריסות לבנות משפחות, קריירות ומדינה לתפארת.

סלון זה יבקש לעורר דיון פתוח על טוב ורע, ייאוש ותקווה וכיצד בני האדם מצליחים להכניס טיפה של אור גם לתוך המקום והתקופה החשוכה ביותר בעולם.

תהליך היצירה

"שמונים ואחד ארבע שלוש ארבע"

"שיר מספר" נפתח עם המספר שעל ידו של שורד השואה מרכזי צ'כנובר, איתו נפגשו היוצרים במסגרת הפרויקט וחגגו איתו את יום הולדתו ה-100. סיפור ההישרדות שלו מלא בסיטואציות שבכל אחת מהן הוא היה אמור למות, אבל בכל פעם, ברגע האחרון, החיים נתנו לו עוד הזדמנות.

"כל אחד מאיתנו זרק לאוויר את מה שהכי נחרט לו בראש מהסיפור" מספרים היוצרים על תהליך הכתיבה: "אחד זכר את יד האלוהים המכוונת, שני זכר את פרטי הסיפורים ואת החיפוש אחרי אבא, שלישי זכר את המספר על היד, אבל הפרט המדהים עבורנו היה שבתוך כל הזוועות באושוויץ, הייתה גם מנדולינה. כלי נגינה שמזכיר את החיים לפני המלחמה, ומופיע שוב במרכז הסיפור במחנה ההשמדה. לכן, בסוף כל פרק בשיר, בחרנו לתת למנדולינה לנגן את המנגינה".

גם הלחן הוא במנגינה יהודית בניחוח אירופאי ישן, שיש בה הרבה עצב מהול באופטימיות חסרת תקנה – ממש כמו סיפורו של מרכזי צ'כנובר.